

stort Misforhold, og jeg vil meget anmode Udvalget om at sørge for, at det bliver rettet.

For Lokomotivfyrbødernes Vedkommende er Forholdet noget lignende. Det foreslaas, at de sættes i en lavere Klasse end f. Eks. Overportører. Overportører af 2den Grad ere i Forslaget satte i 5te Lønningsklasse, Overportører af 1ste Grad i 7de Lønningsklasse, men Lokomotivfyrbøderne skulle efter Forslaget sættes i 4de Lønningsklasse. Det kunde dog nok være rimeligt, at de kom i en lige saa høj Lønningsklasse som Overportørerne. Jeg skal atter her gøre opmærksom paa, hvad der staar alle klart, at af dem, der ere ansatte ved Statsbanerne, er der faa, jeg kan godt sige ingen, hvis Gerning er saa vigtig og ansvarsfuld og saa nerve-spændende som netop de to Mænds, der staa paa Lokomotivet. Alle Sikkerhedsforanstaltninger, der blive truffene, ere i Virkeligheden intet værd og nytte intet, dersom der ikke paa Maskinen staar to fuldt ud paalidelige og kraftige Folk. Vi vide ogsaa, at disse Mænd med denne ansvarsfulde Gerning timevis maa staa med hver Nerve spændt, og jeg har Erfaring for, at kraftige Mænd i en ung Alder have maattet tage deres Afsked fra Tjenesten paa Maskinen paa Grund af Gigt og ødelagt Nervesystem, saa jeg tror nok, at der er Grund til at gøre den Uret, disse Folk lede i 1903, god igen. Jeg skal desuden gøre opmærksom paa det Forhold vedrørende Tjenesten paa Lokomotivet, at Statsbanerne lade en stor Del af Lokomotivførertjenesten udføre af Fyrbødere. Der er mange Fyrbødere, der i de sidste 5—6 Aar udelukkende have forrettet Tjeneste som Lokomotivførere — men med Fyrbøderløn, det maa vi lægge Mærke til. Det er fra paalidelig Kilde meddelt mig, at vi have Fyrbødere, der i over 6 Aar ikke have kørt en Time som Fyrbødere, men som i hele den Tid have kørt som Lokomotivførere — paa Fyrbøderløn. Nu synes jeg, at naar en Fyrbøder har bestaaet Prøven som Lokomotivfører og kører som Lokomotivfører, bør han have Lokomotivførertiløn, og jeg vil henstille til det Udvalg, der kommer til at arbejde med denne Sag, at tage dette Punkt op til Undersøgelse og Overvejelse. Udvalget vil da sikkert komme til det Resultat, at Løven maa ændres i den Retning, jeg har antydnet, thi der er i Virkeligheden fra 1903 gjort disse Folk Uret. (*Nielsen-Gron*: Det bliver Forhøjerler!). Det bliver Udvalgets Sag. Der er vel nok andre Punk-

ter i Lovforslaget, hvor der kan spares. F. Eks. finder jeg det rimeligt, at der ikke vedtages nogen Forhøjelse for de Embeds- eller Tjenestemænd, hvis Begyndelsesløn er over 2,000 Kr.

Jeg skal endnu kort berøre et andet Forhold vedrørende de Folk i Statsbanernes Tjeneste, der ere allerdaarligst lønnede, nemlig Depotarbejderne. Jeg havde ventet, at de havde været med paa Forslaget. Jeg har gennemført det fra Ende til anden i den Tro, at der var en Lønningsklasse for Depotarbejdere, men jeg kom snart til det Resultat, at paa Lovforslaget fandtes de ikke. Jeg kan til en vis Grad forstaa det, thi saa vidt jeg erindrer, blev det, da vi for en Del Aar siden fik Løven om Statsbanedriftens Ordning, bestemt, at Depotarbejderne skulde lønnes paa de aarlige Finanslove, og som Følge deraf kunde man maaske ikke vente, at de kom med her. Saa vidt jeg ved, er der imidlertid paa Finansloven i Aar ikke gjort noget Skridt til Lønforandring, hverken i den ene eller den anden Retning, for disse Folk, og jeg synes dog, at naar vi nu skulle have Lønningslove saa at sige for alle, der ere i Statens Tjeneste i alle Ender, skulde vi ogsaa tage Depotarbejderne med som en særskilt Lønklasse. Det er jo Folk, der arbejde i Statens Tjeneste, og hvorfor skulle de ikke med som alle andre?

Af disse Depotarbejdere have vi 2 Slags, nemlig de maanedslønnede og de, som blot ere timelønnede. De maanedslønnede kan man betragte som fast Mandskab. For mig har det staaet saaledes, som om Administrationen navnlig i de senere Aar har haft Tilbøjelighed til at gøre alle disse Folk til timelønnede. Jeg tror, at Jernbaneadministrationen har haft en vis Tendens i denne Retning, men det vil jeg meget advare imod, for jeg ved, at det er de maanedslønnede meget om at gøre at blive ved at være maanedslønnede, altsaa fast ansatte, og jeg ser heller ingen Grund til at gaa dem imod i den Retning.

Vi kende alle det Princip, der er blevet raadende med Hensyn til Lønningerne til Statens Embeds- og Bestillingsmænd, nemlig Princippet om faste Lønninger. Der er selvfølgelig en Del, der kan tale til Fordel for faste Lønninger, men det forekommer mig, at der er endnu mere, som taler derimod. Faste Lønninger have nemlig den store Skavank, at de næsten aldrig passe efter Tiden og Forholdene. De kunne passe i det Øjeblik, man giver dem, men nogle Aar efter passe de ikke.